

PREDICĂ LA DUMINICA

ÎNTÂI DIN POST

Duminica Ortodoxiei

„RABI – Învățătorule – Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!” (Ioan I, 49)

Frați creștini,

Astăzi prăznuim Duminica Ortodoxiei, adică ziua în care ne aducem aminte de toate luptele și de toate biruințele Bisericii din trecut. La acest popas duhovnicesc ne vom întoarce privirile și, de sus, de pe culmea celor aproape 2000 de ani de istorie glorioasă, vom trece pe dinaintea ochilor noștri sufletești începuturile Bisericii, întărirea ei și faptele de glorie duse împotriva dușmanilor săi de totdeauna și de pretutindeni.

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a coborât în lume din înălțimea cerului, de la Dumnezeu Tatăl. El a propovăduit o învățătură cum nu s-a mai auzit și a arătat un chip de viață cum nu s-a mai văzut. A adus jertfa de care îngerii s-au cutremurat, jertfa Sângelui Său. După ce a făcut toată lucrarea de mântuire a lumii, s-a înălțat de pe pământ întorcându-se la dreapta Tatălui din ceruri. Dar lucrarea Sa mântuitoare trebuia continuată și s-a gândit să încredințeze grija lucrului Său, oamenilor.

Să vedem pe cine a ales Mântuitorul să-i vestească numele pe pământ, să ducă mai departe sfânta Sa învățătură și să adune pe oameni sub steagul Crucii împărăției Sale, al noii

credințe! Oare a ales vreun împărat ca să cucerească lumea cu puterea armelor sale? A procedat oare ca un mare și vestit filozof, s-o atragă prin vorbele lui meșteșugite? A pus oare oameni ca s-o câștige cu puterea banilor lor?

Nu, dimpotrivă, Dumnezeu Iisus Hristos a ales lucrurile cele simple, cele bune, ca să rușineze pe cele înțelepte; a ales pe cele slabe ca să rușineze pe cele tari, a ales lucrurile disprețuite, ca să nimicească pe cele ce sunt. Să privim cu toții la foișorul din Ierusalim. De acolo s-au coborât 12 bărbați și din vorbele lor, din mișcările lor, se vede că acești oameni sunt săraci și nu au un ban asupra lor, nici sabie, nici traistă, nici două rânduri de haine.

Unul singur dintre ei e un vameș, ceilalți niște pescari, oameni simpli din popor. Vorbirea lor e cu totul neiscusită și iată că această ceată umilă și săracă iese în cale patru laturi ale lumii să facă un lucru atât de măreț și uriaș. Acești 12 galileeni cu îndrăzneala și graiurile lor, au făcut să răsunе până la marginile pământului Cuvântul lui Dumnezeu. În curând, Crucea Mântuitorului a pătruns mântuitoare până în palatul împăratului roman.

Vedem în Atena templele idolești dărâându-se și în locul lor ridicându-se altarele Dumnezeului Cel viu - Biserica. Vedem Evanghelia îmbrățișată peste tot și neamurile botezându-se în noua credință. Este începutul Bisericii lui Hristos, este arătarea puterii dumnezeiești, la sădirea micului grăunte de muștar. Într-un loc din Evanghelia de la Matei, Mântuitorul ne vorbește despre o casă zidită de un om înțelept, peste care au venit ploile s-au revărsat râurile, au suflat vânturile, dar casa a rămas tare și neclintită, fiind zidită pe temelie de piatră.

Casa acesta este Sfânta Biserică, cea zidită pe piatra din capul unghiului, Hristos - Dumnezeu. Puterile potrivnice amintite în pilda Mântuitorului (ploile, revărsarea râurilor, vânturile puternice) sunt cele trei feluri de dușmani care s-au ridicat împotriva Bisericii în cursul vremurilor.

Ploaia însemna ura și răutatea poporului evreu care se dezlănțuia ca un potop de furie asupra ucenicilor Domnului. Cine ar putea spune câte ponegriri și lovituri a avut de suferit Biserica din partea evreilor la început?! Tot felul de calomnii și pârâciuni la mai-marii dregători și împărații acelei vremi. Dar precum potopul cel de 40 de zile, n-a făcut nici o stricăciune corabiei lui Noe, așa prigoana evreilor care au răstignit pe Domnul Hristos n-a avut nici o putere față de această corabie sfântă - Biserica - ca s-o nimicească.

După ploaie sau revărsat râurile și au amenințat casa lui Hristos; râuri de sânge nu de apă. Acestea sunt prigoanele venite din partea împăraților păgâni. Ce nu s-a folosit împotriva închinătorilor Crucii? Tot felul de cruzimi și de chinuri pe care le poate născoci mintea omenească. Sabia și rugul, smoala topită, dinții fiarelor, uciderea cu pietre, rășina topită, arderea cu făclii, tăierea cu fierăstrăul, închisorile cele împuțite și pline de târatoare veninoase; aruncarea în ape înghețate, în mări și oceane, punerea sfinților pe roate,

chinuirea prin foame și sete, tăiere câte puțin din mădularele lor, tăierea capetelor și fel de fel de chinuri, care mai de care mai îngrozitoare.

Mii și milioane de creștini au căzut pradă acestor cruzimi și cu sângele lor s-ar fi făcut o altă Mare Roșie, dar și râurile s-au potolit, tiranii au pierit, tronurile s-au dărâmat și, la sfârșitul celor trei veacuri de prigoană, Biserica se înalță mai frumoasă, mai puternică, mai strălucitoare.

Dar deodată au început să sufle vânturile, adică s-au pornit împotriva ei vânturile turbate ale ereziilor. Aceste vânturi au fost loviturile cele mai crunte pe care le-a primit Biserica, fiindcă veneau din partea creștinilor rătăciți. Ereticii, câtă frunză și iarbă au început să otrăvească cu veninul limbii lor învățătura sănătoasă despre Dumnezeu, despre Fiul, despre Născătoarea de Dumnezeu, Sfintele Taine, despre sfinți, Sfintele Icoane. Dar nici de acești vrăjmași Biserica n-a fost învinsă.

Împotriva ereticilor Biserica a chemat soboare, a ridicat bărbați puternici în cuvânt și în faptă care au vorbit și au apărat sfântul tezaur al învățăturii Mântuitorului. Din coroana cea de pietre scumpe a bisericii nu s-a pierdut nimic.

Dintre toate prigoanele pornite împotriva Sfintei Biserici cele mai groaznice au fost cele împotriva Sfintelor icoane care au ținut mai mult de o sută de ani. Diavolul răcnea ca un leu și prin uneltele lui chinuia pe sfinți, târându-i pe ulițe, tăindu-le limbile și mâinile, băgându-i apoi în temnițe întunecoase. După moartea împăratului Teofil, căci el era prigonitorul, împărăteasa Teodora, soția lui, a întărit dreapta credință la sfatul sfântului patriarh Metodie și al celorlalți mărturisitori și pustnici care au rugat-o să repună sfintele icoane în cinstea cuvenită lor. Sfânta împărăteasă a primit cu toată dragostea sfatul sfinților părinți, a adunat sobor și de la început dânsa a luat o icoană mare cu chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a închinat și a sărutat-o.

Împărăteasa a strigat înaintea tuturor aceste cuvinte: „Cine nu se închină și nu sărută sfintele icoane cinstindu-le, nu ca pe dumnezei, ci ca pe niște chipuri ale persoanelor sfinte care sunt pe ele pictate, toți aceia să fie anatema, blestemați”.

Împreună apoi cu toată ceata preoților și sfinților mărturisitori, cu tot poporul au postit și au privegheat toată săptămâna cea dintâi a sfântului post, și a cerut împărăteasa ca toți creștinii să se roage pentru iertarea bărbatului ei, Teofil împăratul. Dumnezeu i-a descoperit că pentru credința și lacrimile ei, fapta ei cea mare, precum și rugăciunile făcute de sfinții părinți, a primit iertare de la Dumnezeu și el, împăratul. Apoi cu toții, ținând în mâini Sfânta Cruce, sfintele icoane și sfintele evanghelii, au strigat : „Doamne, miluiește-ne!”.

Bisericile lui Hristos au fost împodobite din nou cu sfinte icoane și de atunci, în fiecare an, în prima duminică din postul mare, se face pomenirea pentru acest praznic sfânt, ca să nu mai amăgească satana pe cineva și să-l răzvrătească împotriva sfintelor icoane; deci această slăvită pomenire de bucurie și de mântuire prăznuim noi astăzi iubiți creștini.

Astăzi Biserica Ortodoxă fericește și binecuvântează pe cei ce cu credință se închină sfintelor icoane; și tot astăzi Biserica afurisește și-i leapădă pe cei ce nu le cinstesc, căci aceștia se aseamănă cu evreii care au răstignit pe Domnul Hristos. Cum să nu cinstim noi sfintele icoane ce reprezintă chipul Mântuitorului, al Maicii Sale și al sfinților care sunt prietenii lui Dumnezeu, deoarece știm că însuși Mântuitorul ne-a lăsat chipul său imprimat cu minune dumnezeiască în trei rânduri.

Despre aceasta amintește Sfânta noastră Biserică Ortodoxă atunci când pentru prima dată Domnul Hristos a dat chipul Său domnitorului Avgar din Edesa. Acesta fiind bolnav, îl chema printr-o scrisoare pe Mântuitorul să vină să-l tămăduiască și apoi să împărățească cu el în țara lui. Dar Mântuitorul s-a spălat pe față, a cerut o pânză ca o mahramă, s-a șters cu ea și acolo și-a lăsat chipul imprimat pe acea mahramă. A dat-o celui trimis de împărat și i-a spus că se va tămădui, dar nu de tot, ci mai târziu, după ce va primi un ucenic al Lui ca să asculte învățătura. Acest chip de pe mahramă înfățișează numai capul cu ochii deschiși și se află pictat în multe biserici pe catapeteasmă deasupra sfintelor uși. Cine vrea să se convingă despre această convorbire a Mântuitorului cu domnitorul Avgar, pe care a avut-o prin trimisul acestuia, să citească pe larg în mineiul Bisericii din luna august ziua 16.

A doua oară a dat chipul său unei tinere numită Veronica tot pe mahramă. Această tânără a fost vindecată de Domnul Hristos de curgerea sângelui pe care o avea de mulți ani și ca drept recunoștință când L-a văzut urcând cu Crucea în spate pe dealul Golgotei, s-a înrolat și ea în convoiul sfintelor mironosițe; văzând că Domnul a căzut sub greutatea Crucii și este transpirat și plin de sânge de la coroana de spini pe care o avea pe cap, s-a dus repede cu o mahramă pe care o avea, dând-o Mântuitorului. Domnul Iisus s-a șters pe față și i-a dat-o înapoi, iar ea a păstrat-o și se află până în zilele noastre într-una din bisericile creștine din Franța.

A treia oară a lăsat chipul Său pe giulgiul care îi acoperea fața și trupul atunci când a fost îngropat cu miresme. Pe acest giulgiu era imprimat capul Mântuitorului și picăturile de sânge care curgeau pe fața Lui. Despre acest lucru se vorbește în Sfânta Evanghelie la Ioan XX, 7 unde se spune așa: „... iar mahrama care fusese pe capul lui Iisus nu era cu fâșiile de pânză la un loc, ci făcută sul și pusă într-un loc singură”. Această mahramă se păstrează până în zilele noastre la Torino.

Tot din acele timpuri, sfântul evanghelist Luca, care era doctor și pictor, a pictat chipul Maicii Domnului pe lemn. Din tradiție se știe că avem și noi în țară una din icoanele pictate de el. De asemeni știm și din istoria creștinismului că în catacombele de la Roma, s-au găsit icoane pictate pe pereți, din primele veacuri creștine. Avem apoi la Sfântul Munte Athos o mulțime de icoane făcătoare de minuni, cu chipul Maicii Domnului; chiar la mănăstirea românească Prodromul este o icoană cu Maica Domnului numită „Prodromița”. Această icoană a fost pictată în țara noastră la Iași în casa unui pictor creștin printr-o minune

dumnezeiască. Acesta nu putea să facă fața Domnului și a Maicii Domnului. Rugându-se cu credință într-o noapte, când s-a trezit dimineața din somn, le-a găsit terminate, așa cum se află acum pe icoană. Minunea terminării acestei icoane se află, de asemeni, scrisă în mineiul Bisericii.

Există apoi icoana Maicii Domnului, numită „Axionița”, unde sfântul arhanghel Gavriil a învățat pe un ucenic simplu de mănăstire cântarea numită axionul; tot în sfântul munte se află icoana Maicii Domnului, numită „Portărița”. Aceasta a fost găsită venind pe mare de călugării din mănăstirea Ivirului; în timpul unei nopți se vedea un stâlp de lumină, iar ei când s-au dus să vadă ce este, au găsit icoana aceasta pe care au adus-o cu mare cinste în mănăstirea Ivirului.

De aici a dispărut și a fost găsită pe zidul porții la intrarea în mănăstire; când au găsit-o călugării acolo se minunau și nu știau ce poate să fie aceasta. Pe când se gândeau s-o aducă din nou în biserică de frică să nu o fure cineva au auzit un glas deasupra lor zicându-le: „Nu voi mă păziți pe mine, ci eu vă păzesc pe voi, de aceea am venit aici ca să vă păzesc pe voi. Credeți, faceți rugăciuni, aveți încredere în ajutorul Fiului meu și în mine căci mi s-a dat acest loc de liniște, printre slujitorii Fiului meu”. De atunci călugării au zis acestei sfinte icoane „Portărița”, fiindcă se află la poarta mănăstirii, fiind păzitoarea cea mare a acelei mănăstiri. De altfel această icoană se află și astăzi la poarta mănăstirii Ivirului, care este una din cele mai bogate mănăstiri din sfântul munte ATHOS.

Altă icoană este numită „Miluitoarea”, alta „Grabnică Ajutătoare”, alta „Dulcea Sărutare”, alta „Sfânta Hrănitore”, toate fiind icoane făcătoare de minuni folositoare tuturor scârbiților; și așa sunt foarte multe făcătoare de minuni care sunt pe tot pământul împrăștiate de pictori sfinți cu viață curată. Trebuie să știm că toate icoanele sunt făcătoare de minuni și ne pot ajuta, dar depinde de credința noastră cât este de fierbinte. Să ne aducem aminte că însuși Mântuitorul care era Dumnezeu de față, când făcea câte o minune, spunea: „Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!”

Dar cine poate spune câte minuni s-au făcut prin sfintele icoane până în zilele noastre! Dacă citiți cartea Minunile Maicii Domnului, veți găsi acolo multe minuni făcute de Maica Domnului chiar din icoana cu chipul său. Așa se povestește de către un pictor foarte evlavios care era iscusit în lucrul lui și se silea cu multă dragoste și credință să picteze icoana Născătoarei de Dumnezeu cât mai frumoasă, mai frumoasă chiar ca a celorlalți sfinți pictori. Pe diavolul însă îl picta așa de urât, încât nu putea cineva să vadă chipul lui și să nu se înfricoșeze. Deci acest evlavios pictor făcând așa mereu, diavolul îl ura de moarte și căuta vreme nimerită ca să-l omoare. Iată că odată când se afla sus pe scară și picta la icoana Maicii Domnului într-o biserică, deodată apare diavolul lângă el și-i zice: „De acum nu mai poți scăpa tu de mine; de ce pe mine mă faci urât și pe Maria o faci frumoasă? Acum te arunc jos de aici!”. Luând deci necuratul lemnele pe care sta sprijinită scara, pictorul era gata

să cadă, dar și-a întins mâna să se sprijine de perete și Maica Domnului din icoană i-a întins mâna dreaptă și nu l-a lăsat să cadă. Sta pictorul acolo în văzduh ținut de mâna Maicii Domnului din icoană până când i-au adus oamenii scara și a fost salvat, mulțumind apoi cu lacrimi Prea Sfintei Fecioare, dimpreună cu toți cei ce au văzut minunea și au propovăduit-o pretutindeni.

Să vedem acum ce folos au creștinii dacă cinstesc sfintele icoane.

Sfântul Vasile cel Mare zice că cei care se închină sfintelor icoane, închinăciunea lor este primită de Dumnezeu ca și când ar fi față către față căci cinstea pe care o dăm icoanei se mută la chipul pe care-l reprezintă. Sfintele icoane au puterea de a înălța pe om cu mintea și cu sufletul mai presus de cele pământești și a-l transforma într-un închinător adevărat al dumnezeirii; aceasta pentru că icoanele, fiind sfinte, îi inspiră omului curăție, sfințenie, pace, milă, dreptate și îl sustrage pe om de la deșertăciunile lumii, îi sfințește mintea.

Cei ce nu cinstesc sfintele icoane nu se numesc creștini adevărați; căci creștinii ortodocși trebuie să aibă în casă sfintele icoane, precum și sfânta cruce și să facă cruci pe fețele lor ca o pecetluire cu semnul lui Hristos. Prin cinstirea sfintelor icoane și semnul sfintei Cruci, ne deosebim de toți necredincioșii. Cine ar putea să spună că sfintele icoane ar cauza un rău cuiva sau l-ar împinge la vreo nelegiuire? Cum ar putea să se supere Dumnezeu pe noi că le cinstim, că le venerăm, că le admirăm, când ele ca o carte ne arată Evanghelia în culori?!

Când privești pe Iisus răstignit pe Cruce, imediat te gândești la suferințele Lui, la jertfa Lui, pentru mântuirea noastră. Când privești nașterea Lui, Bethleemul, vezi și-ți imaginezi umilința, smerenia Lui, vezi pe Fecioara cu dragostea ei de mamă. În altă parte vedem Învierea din mormânt, în altă parte Cina cea de Taină, Botezul lui Iisus, vindecările și minunile cele mai presus de fire care sunt imagini colorate după Sfânta Scriptură și care au fost folositoare întotdeauna creștinilor până în zilele noastre; pe drept cuvânt au fost numite Biblia neștiutorilor de carte.

Iată de ce nimeni să nu se lipsească de acest dar mare, și fiecare creștin să aibă în casă sfinte icoane și să le cinstească cum se cuvine. Fiecare să se roage cu frică și cu credință, să aprindă candela în fața icoanelor, să le tămâieze, căci chipurile care sunt pictate, fiind sfințite, sunt vii prin lucrarea Sfântului Duh. Creștinii care nu au icoane să nu aștepte să le dea alții de pomană, că poate nu vor mai primi niciodată. A mai scos diavolul o vorbă prin lume că nu e bine să cumperi icoană dimpotrivă, să aveți ambiție să vă cumpărați fiecare icoana cea mai frumoasă și mai scumpă și s-o așezați la loc de cinste în partea de răsărit a camerei, în locul cel mai curat.

Să faceți metanii înaintea lor, să le sărutați cu drag, căci cu ce cinste va cinsti omul sfintele icoane, sfânta Biserică, Sfânta Cruce și persoanele bisericești, cu aceeași cinste va fi primit la ieșirea sufletului de Dreptul Judecător. Cu cinste să purtați medalioane la gât,

cruciulițe; să nu le duceți în locuri spurcate unde este batjocorit numele lui Dumnezeu. Pentru ca să vedeți câtă ură are diavolul pe sfintele icoane, să vă spun din Pateric ce i s-a întâmplat unui sfânt părinte:

Acest cuvios părinte era bătut zi și noapte de duhul cel necurat al desfrânării. Deși era în pustie, totuși necuratul nu înceta a-i aduce gânduri urâte și a-l ispiti în diferite feluri. După o vreme îndelungată se prezintă diavolul la el și-i spune: „Vrei să nu mai fi ispiti, să nu mai ai gânduri urâte, să te las în pace? Vreau un lucru de la tine să faci: ia icoana aceea de pe perete și arunc-o afară”.

Pustnicul a fost pus într-o mare încurcătură, căci avea pe perete icoana Maicii Domnului la care se ruga și pe care o cinstea după cuviință. El n-a vrut să dea icoana, dar s-a dus la un părinte duhovnic și i-a spus cele ce i-a zis diavolul. Duhovnicul l-a povățuit zicându-i să nu dea icoana afară din chilie chiar dacă ar cădea în păcatul desfrânării, că mai mare păcat este să se lepede de sfintele icoane, ca păcatul desfrânării. El a înțeles și n-a dat icoana afară, din contră, s-a rugat cu mai multă credință, iar Maica Domnului l-a izbăvit de ispită.

Iată deci că acei care s-au lepădat de icoane, de sfânta Cruce, cei care s-au lepădat de credință sunt mai ticăloși decât desfrânații. Dar și creștinii care au în casă icoane și nu le cinstesc cum trebuie fac, și ei, un păcat. Vai de creștinii care își așează televizorul în partea de răsărit, în fața sfintelor icoane; căci acolo, în televizor, apar fel de fel de imagini cu conținut imoral, care strică sufletul și mintea până și celor mai mici copii. Să fiți atenți că mare păcat este să distrugeți sufletul copiilor.

Tot așa de mare păcat fac și acei care țin în casă tablouri ce reprezintă nuduri, precum și reviste pornografice; căci aceștia sunt idolii moderni ai veacului de pe urmă. Să se știe clar, că în casa unde se află astfel de tablouri și reviste pornografice acolo locuiește diavolul; căci acestea sunt icoanele desfrânaților.

În multe case sunt plini pereții cu fel de fel de chipuri de prin reviste, care întunecă mintea ispitindu-i pe tineri la desfrâu. Din astfel de case a fugit Darul lui Dumnezeu. Să nu vă mirați de ce duhurile necurate vă fac fel de fel de neplăceri, de ce sunt atâtea boli și suferințe în copii, în oameni mari, de ce sunt certuri, de ce se lipesc vrăjile, de ce e atâta răutate, ceartă și neascultare de părinți. Mamele să ia seama la copiii lor, să le controleze bine dulapurile și unde găsesc astfel de reviste, pe foc cu ele, distrugeți idolii, luați otrava de la ochii și gura copiilor, căci mare rău le fac aceste lucruri. Din ele au învățat să facă niște păcate urâte și mari și au căzut în boli mintale.

De aceea sunt nervoși, s-au înrăit și îndobitocit cu totul. Iată idolii de care vorbește Sfânta Carte; aceștia sunt idolii, nu sfintele icoane cum zic sectanții, care reprezintă chipul Domnului Hristos, al Maicii Sale și ale sfinților. Am văzut deci care sunt icoanele cele rele, icoanele desfrânaților.

Să vedem acum care sunt icoanele bețivilor și tutunarilor. Nu știu dacă dumneavoastră ați văzut, dar mie mi s-a întâmplat să văd în unele case câte o vitrină cu sticle de tot felul, unele pline, altele goale, numai de frumusețe, cu etichete pe ele, unele străine, altele românești. Toate acestea reprezintă icoanele bețivilor.

În alte case am văzut câte o vitrină cu fel de fel de cartoane de etichete ce reprezintă emblema diferitelor țigări scumpe. Tabachera, luleaua și foitele, brichetele, scrumierele, toate acestea sunt icoanele tutunarilor. Iată idolii pe care trebuie să-i sfărâme și să-i arunce creștinul din casă, din viața lui, ca să devină un ucenic al lui Iisus și un fiu al împărăției cerului; căci nimic spurcat și necurat nu va intra în împărăția lui Dumnezeu. Pe acestea toate să știți, iubiți creștini, le condamnă Sfânta Biserică, Sfinții Apostoli și toți sfinții noștri părinți.

Le condamnă și le canonisesc, pentru că sunt idoli ai veacului de pe urmă și prin acești idoli se pierd și se smintesc o mulțime de suflete. Cine a văzut vreodată pictat un sfânt cu țigara în gură sau cu vreo sticlă de alcool în mână? Dar toate aceste rătăcirii au fost inventate de diavoli, propovăduite și înmulțite de oameni vicleni și rătăciți care fără frică hulesc și amestecă și sfintele icoane aici, zicând că sunt chipuri cioplite.

Ba mai mult, puzderia sectelor a ajuns să înșele lumea și cu Biblia, căci au tipărit Biblii după planul lor, sucind înțelesul unor versete ca să sune în urechile neștiutorilor greșit și ca să-i poată amăgi și în acest fel. Să luăm de exemplu versetul 7 din psalmul 97, unde se spune așa: „Sunt rușinați toți cei ce slujesc chipurilor cioplite și care se fălesc cu idolii”. Sectanții au scris în Bibliile lor astfel: „Să se rușineze toți cei ce se închină icoanelor”. Este lesne de văzut că e o deosebire mare, ca de la cer la pământ, între icoane și idoli; pentru că idolii și cele cioplite erau tot una și aceștia erau zeii păgânilor pe care Biserica i-a dărâmat și de care s-a lepădat.

Așa se lăuda o familie rătăcită, că în satul lor nu după mult timp se va strica biserica și nu va mai avea nimeni icoane prin case, îi vor convinge ei pe toți să arunce icoanele și să le pună pe foc. Nu după mult timp însă, după aceste vorbe de hulă la adresa icoanelor, au murit amândoi soții, unul câte unul, în chinuri grele, iar casa lor a fost vândută de singurul copil pe care l-au avut unei persoane, care la rândul ei a închiriat-o unui pictor de icoane. A ajuns astfel casa hulitorilor acestora așa de bogată în icoane că toți pereții erau plini numai cu icoane, umplând și satul acela cu aceste binecuvântate icoane.

Să nu vă înșelați, de aceea, că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, El îi lasă pe nebuni să se urce cu îndrăzneala lor cât mai sus și când îi trânteste nu se mai alege nimic de ei. Un lucru să știți, că sectanții, care au lepădat Biserica, Sfintele Taine și sfintele icoane, au o moarte foarte grea. Nu le iese sufletul ușor, căci în acele momente apar demonii la căpătâiul lor, iar ei, îngrozindu-se, țipă, căutând ajutor la cei din jur. Predicatorii lor însă și frații lor de credință, dimpreună cu rudele, le pun o pernă pe gură ca să nu mai vorbească și să sperie și

pe ceilalți, ci ca să moară mai repede. Acestea mi le-a spus un creștin care a fost mai întâi sectant, iar mai pe urmă s-a întors la credința cea adevărată.

Deci, frați creștini, fugiți de înșelăciune, fugiți de oamenii vicleni care se strecoară cu vorbe măgulitoare să vă ducă în rătăcire. Feriți-vă de toți sectanții care fug de icoane, de Biserică, de preot, precum diavolii de tămâie.

Sfintele canoane interzic cu desăvârșire să stăm de vorbă cu sectanții. Ați auzit atâtea adevăruri de credință pe care scrieți-le pe tăblița inimii și nu le uitați niciodată, căci e timpul de pe urmă, timpul lepădării de credință, așa cum spunea sfântul apostol Pavel. În această cursă vor cădea mulți și, după cum spune Domnul Hristos, vor înșela și pe cei aleși, adică vor cădea mulți și dintre cei mai credincioși ca să se-plinească Sfânta Scriptură.

Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită, căci ispititorul este pe pământ și umblă printre noi în diferite chipuri. Să nu trăim în nepăsare, căci vremea este aproape; să nu disprețuim ceea ce ne-a lăsat în Biserică noastră ortodoxă sfinții apostoli, sfinții părinți, moșii și strămoșii noștri care s-au născut creștini. Să nu fim, ca unii, puțin credincioși, având îndoială în credință și nici ca alții, rău credincioși, care cred greșit sau nu cred nimic, ci să fim așa cum zice Domnul Hristos, buni, drept-credincioși; căci pentru aceia se roagă și Biserica și zice :

„Doamne mântuiește pe cei bine-credincioși!” Ca Natanail cel fără de vicleșug din Evanghelia de astăzi, să zicem și noi împreună cu el :

Rugăciune

Rabi, - Învățătorule -, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Învățătorule al poporului celui credincios, Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, trimite îngerii Tăi să ne călăuzească, să ne îndemne la fapte bune, să ne păzească de toate rătăcirile și de duhul cel viclean, ca și noi, smeriții și cu dreaptă credință, să ne închinăm Ție în toate zilele vieții noastre și în vecii vecilor. Amin.